

barrierer, som forhindrer det, og som kan fjernes, så vil vi gøre det».

Skulle jeg stille et spørgsmål under en senere debat, ville jeg gerne spørge: Hvad har Socialdemokratiet så senere gjort efter valget for at opfylde det her punkt?

Det, der er kendetegnede ved det, regeringen gør, er, at vi siger ét før valget, og vi gennemfører det efter valget, og det er det, man gør med deltid.

Bjarne Laustsen (S):

Ministeren og undertegnede har jo været sammen en del af formiddagen i et andet forum, og der brugte vi et ord, der hedder metodefrihed. Jeg går ud fra, at lige så vel som regeringen har en ret til at foreslå sådan noget som det her, har Socialdemokratiet også mulighed for at bruge de forskellige værktøjer for at fremme sin politik, også med hensyn til deltid.

Men jeg vil godt spørge ministeren: Der findes 386.000 mennesker i dag, som er deltidsbeskæftigede, hvor er ministerens bekymring for de 386.000? Jeg kan nævne adskillige af dem, som har lyst til at gå fra deltid op til fuld tid, hvor er deres rettigheder? Så findes der en lille gruppe, som er på fuld tid, men som kunne ønske sig at komme på deltid. Man påstår så, at det ikke reelt er muligt, men man har ikke et eneste eksempel. Hvordan hænger de to ting sammen?

Anne-Marie Meldgaard (S):

I ministerens svar tidligere til hr. Bjarne Laustsen kom det frem, at der var en del lønmodtagere, som på grund af overenskomsterne ikke havde mulighed for at kunne gå på deltid. Kan ministeren ikke bekræfte, at den frihed, som man efterlyser nu, også gælder de medarbejdere, der er ansat under overenskomster, hvor den mulighed ikke er, at de kan søge ansættelse under andre områder, hvor der er mulighed for deltid?

Så skal jeg spørge, om ministeren ikke tror med hensyn til mange af de svar, der er kommet fra medarbejdere på spørgsmålet, om de har kunnet ønske sig at gå på deltid, at grunden til, at de ikke gør det mere, er, at én ting er at have et ønske, noget andet er at have økonomisk mulighed for at gå på deltid.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu er det her lovforslag jo så viseligt indrettet, at det er den enkelte selv, der afgør det. Om der er økonomisk basis for at gå på deltid, er da no-

get, den enkelte familie må afgøre med sig selv. Det er selvfølgelig klart, at når man går på deltid, tjener man mindre. Og man prioriterer jo i livet, om man vægter tiden højere end materielle goder, eller hvad det nu måtte være. Så det er jo en beslutning, der fuldstændig er op til den enkelte lønmodtager at afgøre med sig selv.

Kl. 15.30

Og så har jeg det lidt svært med den argumentationsform, der hedder: Jamen kan de så ikke bare finde sig et andet job, hvor man kan få deltid? Nu kunne det jo være, at man rent faktisk var glad for den arbejdsplads, man var på, og det var dér, man gerne ville have den. Jeg hørte forleden dag hr. Ole Sohn argumentere for, at hvis ikke man var tilfreds, så kunne man bare i en anden henseende finde sig en anden arbejdsplads. Det er normalt ikke det, jeg synes kendetegner Socialdemokratiets og SF's måde at se på de her problemer på. Jeg vil da gerne løse problemet dér, hvor man har jobbet, og på den virksomhed, hvor man arbejder, og dér, hvor man sandsynligvis er glad for at være, og ikke bare sige: Så skrub et andet sted hen.

Bjarne Laustsen (S):

I det allerførste spørgsmål, Folketinget behandlede om det her, var der en kvinde, der hed, jeg tror, det var Vera. Hun havde faktisk tre job. Hun ville da utrolig gerne udøve sit virke på én arbejdsplads i stedet for at skulle have tre job.

Ministeren taler meget om frihed osv., og det er også i orden, men den her kvinde ønskede sig bare, at hun kunne få et fuldtidsarbejde. Det bekymrer ministeren sig overhovedet ikke om. Foruden Vera er der 386.000 andre. Adskillige af dem ønsker at komme på fuld tid. Der er nogle, der er omfattet af en overenskomst, og man har ikke et eneste eksempel på, at de er blevet nægtet at gå på deltid.

Tingene hænger simpelt hen ikke sammen med økonomisk frihed, og at man kan prioritere osv. Der er altså en lang række mennesker her, der ikke har den økonomiske frihed, fordi de ikke kan få det fuldtidsjob, de gerne vil have.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg ville ønske, det var i min magt at sørge for, at alle mennesker kunne få det, som de ville have det: at alle, der var på deltidsjob, fik et fuldtidsjob, at alle, der var arbejdsløse, fik et job. Jeg vil gerne ønske, det var sådan.